

tožijo o pozebi tudi po Ogrskem, Nižje Avstrijskem in Štajerskem.

Vpraša se tedaj, kaj početi s cepljenimi trtami, katere so do tal, torej do ameriške podlage pozeble? Take trte kaže koncem maja odkopati, da zaženejo iz tal iz zemlje, in tako nastale poganjke oziroma mladike treba prihodnje leto nizko pri tleh cepiti. Najbolje bode pač pozeble trte odkopati, njih iz tal zagnane poganjke letos pri miru pustiti, drugo leto na palce (čepe) rezati, in na palcih nastale poganjke prav nizko pri tleh na zeleno cepiti.

Kmetijske raznoterosti.

Kako ozdraviti preobjedo pri goveji živini? Izkušeni posestnik Fr. Dolinar iz Griž nasvetuje kot popolnoma zanesljivo sredstvo proti napihnenju govedi ob sveži travi in detelji: Navadno maslo se razbeli ter polije z jesihom. Ta zmes se vlije topla, a ne prevroča napihnjeni živini v gobec. Takoj upade trebuh.

Stari grah, kako ga kuhati? Stari grah, o katerem menimo, da je nerabljiv, namočimo za 12—15 ur v mrzli vodi, nato vodo odcedimo ter pustimo grah v posodi na gorkem za dva dni, da mu med tem časom začnejo lupine pokati. Šele potem se dene kuhati v resnici in ima okus enak novemu grahu.

Kako bučele napeljati k rojenju? Mnogokrat se zgodi, da so čebele že popolnoma pripravljene za rojenje, dneve in tedne se obirajo pred panjem, kjer jih željno pričakuje marljiv čebelar, ali — roja le še ni! Neki strokovnjak v tej reči poskusil je to sredstvo: Privezal je mrtvo matiko na nit ter jo po malem spustil med čebele na čelu panja. Od tam jo je vzdignil spet v zrak in roj je šel za najo. Ta poskušnja se lahko napravi, saj ni — draga.

Poučni in zabavni del.

Mlada bogatinka.

Gospodična Hermina je velezanimiva prikazen mej manj zanimivimi prebivalci tržca Doline.

Kakor storijo radi veliki in mali pisatelji, naj vam tudi jaz osvetlim najprvo nje zunanost.

Gospodična Hermina je srednje postave, lica rudeč-kastobledega, menj obilega — suhega, očij sivih, vsiljivih, skrajno neprijaznih, pogleda kratkega, hoje jako interessante. Ako ti Bog dodeli priliko, da jo vidiš hiteti skozi trg, morajo se ti ustnice nagrbančiti na silen nasmeh, kajti nje korakanje ni več korakanje, ampak preširno drsanje s čeveljčki po cestnem prahu. Nežno, drobno glavico pripogne „gracijozno“ nekoliko naprej — oprostite, nje vid ne sega čez deset korakov, tedaj je potrebno, da opazuje tla — roke mično skrči baš tako kakor ptič peroti, kadar se pripravlja za letanje, in daleč okoli odmeva izpod njenih čeveljčkov: drs, drs, drs. Hudomušni ljudje se drznejo trditi, da vso težo njene telesca tvori le obleka in si dovoljujejo delati opazke, da gospica Hermina ni varna pred močnim

vetrom, kajti prav lahko bi se prigodilo, da je radi nje lahkote odnese v šinje višave. Jaz kot nepristranski opisovatelj ne rečem k tem besedam ne dá ne ne, pač pa lahkega srca in mirne vesti izrečem definicijo: gospodična Hermina ni preveč lepa, niti ne prikupljena. Tudi je ž njo težko občevati, kajti ona zahteva, da se govori ž njo bolj glasno, menda nje ušesni organ ne deluje tako natanko in precizno, kakor pri drugih normalnih ljudeh, ali ka li. Navzlic temu pa ji baje v devetih župnijah ni enakih, kaj še boljših igralk na glasoviru. — Rad bi ji naštel še kaj dobrih lastnostij, zmožnostij in vrlin, pa pri vsi svoji dobri volji ne morem, ker je, žal, sicer dobra narava ni odičila in okičila ž njimi . . . Vender pa ima gospica Hermina nekaj posebnega, na kar je zelo, zelo ponosna. Gospodična Hermina je — petična, bogata. Nje oče je prišel od daleč v Dolino in tu si nakopičil in nagromadil bogastva, da velja za prvega veleposestnika in kapitalista v vseh bližnjih krajih. Torej na bogastvu sedi gospodična Hermina, na velikanskem bogastvu!

Vsakdo bi mislil, da so se ženitve željni samci kar trgali za njo, da je imela od blizu in daleč bogatih in revnih, omikanih in neomikanih, starih in mladih kavalirjev in snubačev. Pa ni bilo tako! Nje sestra se je pač imenitno omožila nekam na Hrvaško — bila je ženska obdarjena z obilico dobrih svojstev, — in ko so tudi njej gospici Hermini prisvetila blažena leta, v katerih dekletu kri po žilah kipi in vre, ko ji srce neutolaženo bije, ko se njegove duše poloti hrepenenje po . . . po . . . možu, tedaj so se tudi njej podile po glavi misli, tedaj si je tudi ona želela nečesa . . . Zabvaljena bodi Fortuna, da nisi pozabila sicer zapuščine gospodične Hermine.

* * *

Lepega jesenskega popoldneva, ko se je gospica Hermina na vrtu za hišo zibala v gugalnici, pridrži na dvorišče domača kočija. Iz nje stopi z dvema otročičema njena sestra, soproga sodnika Jurkoviča, ki je zopet prišla rojstvu kraj obiskat, in pa visoka, inteligentna moška postava. Po običajnem „ginljivem“ pozdravu se tuj gospod predstavi gospodič Hermini: Josip Ljubič, profesor v V. Hermina je bila strašno vznemirjena in presenečena, kajti prihod je bil sicer naznanjen za danes, toda na vrtu se je bila udala, dekliškemu premišljevanju in sanjarjenju, in ura prihoda jo je prihitela. Gospa sestra vêde otroka v sobo, gospodična Hermina pa spremlja gosta.

Profesor Ljubič je bil namreč najiskrenejši prijatelj gospoda Jurkoviča, in vedno dobro došli gost cele njegove rodbine. Izvedel je, da ima gospa Jurkovičeva mlado za množitev godno sestro, in ker je bil njegov drug zadržan posetiti si tasta, in ko mi je ponudil priliko, da si pogleda krasoto slovenske zemlje, sprejel je profesor z velikim veseljem to ponudbo.